

Una guerra de posar i treure

Encara no fa quatre dies que l'opinió pública mundial s'havia mig convençut que la guerra d'Occident amb l'Iraq era pràcticament inevitable. Les poderoses agències informatives americanes es van dedicar durant setmanes a entaxonar les consciències del ciutadans amb notícies sobre les dificultats que tenien els inspectors de l'ONU per fer la feina de localitzar armament químic amagat al país de Saddam Hussein. La tensió va anar pujant gradualment fins que tot es va disparar amb l'expulsió dels tècnics americans que formaven part de l'equip internacional i amb la decisió del president Clinton d'utilitzar els avions espia U-2 sobre el territori iraquetà. Automàticament, Saddam Hussein va dir que ells estaven disposats a disparar contra els avions americans i des de la Casa Blanca van collar el caragol una mica més enviant a les aigües del Golf un estol de vaixells, com ara els portaavions Nimitz i Washington, amb un armament capaç de deixar l'Iraq planxat vint vegades, si feia falta. El conflicte semblava a punt per a demà passat.

El Pentàgon americà no va explicar mai que l'avió Lockheed U-2, dit en el seu moment "Mata Hari dels avions", ja és antiquat i que sovint és substituït per models d'avió espia com el TR-1 o el RF-4C, molt més perfeccionats i que poden volar tranquil·lament fora l'abast dels míssils iraquians. Ni que, amb la munió de satèl·lits militars que tenen voltant el món: sis del tipus KH-11 ("Key Hole", forat del pany), KH-12 i Indigo-Lacrosse, podien veure i fotografiar qualsevol punt de l'Iraq sense necessitat de fer tant d'enrenou diplomàtic. Això deixant a banda les poderoses estacions d'escolta electrònica instal·lades a territori turc, a Israel o a Xipre, i que els permeten d'escoltar totes les emissions radioelèctriques del país, des de freqüències de radar fins als talky-walky del guardaespalles de Saddam. Admetre que disposaven de tecnologia suficient per a notar qualsevol cosa que Saddam Hussein bellugués hauria provocat una baixada de tensió mundial molt desaconsellable abans d'engegar un conflicte.

"Aquesta crisi dels avions espia ha estat una collonada

—explicava un especialista en tecnologia militar—. Els satèl·lits que els americans tenen en òrbita (entre 300 i 500 quilòmetres) els brinden imatges d'una precisió excel·lent, fins al punt que poden distingir objectes d'una talla superior als 30 centímetres. Els analistes americans no poden saber què hi fiquen, als sandvitxos, els soldats de Saddam. Però saben perfectament la marca dels vehicles que usen, poden comptar un per un els sentinelles situats prop dels nius de metralladores i capten l'emplaçament exacte dels tancs enterrats al desert. Amb avions o sense, ho tenen tot controlat".

Però l'operació de criminalitzar l'Iraq va anar més enllà de tot límit. Els grans *media* van començar a parlar de la biòloga Rihab Taha, dona d'un general de l'estat major iraquetà i responsable màxim del desenvolupament de l'armament químic, una especialista capaç de produir deu bilions de dosis de gas tòxic l'any. Els americans van arribar a anomenar-la "Doctora Ver", com si fos una mena de personatge de còmic.

I progressivament ens van anar ficant la por al cos amb l'amenaça iraquiana i el seu arsenal secret de botulina, que paralitza els músculs respiratoris; ricí aerosol, que col·lapsa el sistema circulatori; espores àntrax, que causen pneumònia; gas mostassa, que infligeix greus lesions als ulls i cremades a la pell; i gas sarfín, que

paralitza els músculs del pit i mata en quinze minuts. Un arsenal tan secret que, de moment, ningú no l'ha vist, ni ensumat, ni se sap si... és real. I això fa pensar ràpidament en una monumental intoxicació mundial per fer-nos pujar, a tots, la tensió arterial. Coses d'aquesta mena, ja n'hem vistes unes quantes vegades.

El fet és que, al final, amb l'opinió mundial esfereïda i els nervis encetats, apareixen els diplomàtics russos i resolen la papereta com si fos aigua de roses: convenen Saddam Hussein perquè els inspectors de l'ONU puguin visitar, de bell nou, totes les instal·lacions on suposadament hi ha emmagatzemades les terribles armes químiques. Les aigües tornen a lloc i l'espectre de la guerra s'allunya fins... a la vinent. O, si sembla millor, fins que els psicostrategs del Pentàgon tornin a fastiguejar-se. ■

XAVIER VINADER

"Les informacions dels 'media' fan pensar en una monumental intoxicació mundial per fer-nos pujar la tensió arterial. Coses d'aquesta mena, ja n'hem vistes unes quantes vegades."